

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XVII

Paříž

Číslo 4

září 1986

Malé svatováclavské zamyšlení

Postává skromně ve zlatavé zbroji, opřen o kopí k plašení dračí zloby, jakoby vrostlý do přítmi našich kostelů - bojovník boží, patron a dědic české země, svatý Václav, "něžné kníže", jak řekl papež Pius XI. Ale kde je dnes konec princům, knížatům a vůbec vši té bájně idyle? Snad jen to zlo nám zůstalo, obludnější, beztvaré, kopím nezadržitelné.

Jestlipak jste už slyšeli o Češích, sevřených beznadějně v závějích chlumského průsmyku v únoru léta 1126? Ti tehdy vzhlíželi ke kopí svatého Václava s praporem svatého Vojtěcha. Nespoléhalo na vlastní sílu, ale úpěnlivě volali "Pane, smiluj se" - až jej náhle spatřili v oparu mdlé sluneční záře, jak vyjíždí na bílém koni na pomoc svým proti německé záplavě. U Kressenbrunnu r. 1260 už zaznívá chorál a v Nevechovicích u Blšan na Žatecku jej vidí Češi za boje proti plenícím žoldněrům krále Jana v r. 1318. Podobně se zjevuje na Běhání poblíž Ústí nad Labem v r. 1426. Co říci o svatém Václavovi českého baroka nebo o blanické pověsti a snech roku osmačtyřicátého? Mnoho je těch setkání, smíření rozvadených bratrů, otců a synů, až po sbírání klestí na otop chudákům a opuštěným.

Osmnáctého prosince osudového roku 1938 píše Karel Čapek pro Lidové Noviny jeden ze svých posledních fejetonů. Na pokraji mnichovské propasti mu vyvstává před očima tradice svatováclavská i vzpomínka na naději, kterou v něm zažehla v úzkostech 1. světové války: "Co dělat, i když nechceme, půjdeme s jinými lidmi a národy po hřejivých stopách, jež zanechal ve sněhu dobrý kníže Václav!" O týden později, v den Čapkovy smrti, vychází již jen pozdravy: "Já vím, dnes je hrozně daleko od národa k národu, a člověk si myslí le-dacos; pravda, na mnohé se zlobí a říká si, nikdy, nikdy nebude zapomenuto, co se stalo; prosím vás, co si do té nebyvalé dálky a cizoty můžeme říci? Co dělat, je hrozně daleko od národa k národu; všichni jsme čím dál tím víc sami. Už bys raději nevytáhl paty ze svého domova; raději zamknout vrátka a zavřít okenice, a teď mě mějte všichni rádi. Mně po nikom už nic není."

Halasův kníže tehdy potězkával kopí... Je blízká hodina drakobijců, ó Václave, kníže náš spanilý...?

Po několika letech také Zahradníček volá Básni o slunci ze své cely: "Tak naděje blíží se. Naděje země této. On utěš, on zažeh. On Meč. Korouhev Milénia. Kníže náš. Vždy mladší než my. Vždy jinoch. Vždy provázen hlasem dětí. A robátka v lůnech žen mu překrásně zpívají..." Zpívají? Zpíváme vůbec ještě? Víc než tisíc let nás provázel v tisícířých proměnách svatováclavský obraz; dnes nám tají před očima ony poslední čapkovské chladnoucí stopy. Co se s námi vlastně stalo? Co v nás zůstalo z poselství muže, který přijal ránu z ruky vlastního bratra, aby jej přivedl ke Kristu, daleko za obzor zotročujícího sevření moci a msty? Čím jsme sobě my navzájem, čím je dnes u nás bratr bratru?

Pokus přivlastnit si duchovní obraz Václavův, zmocnit se jej jako odlišujícího znamení "od těch druhých" a tedy s cílem rozdělovat, jde proti samé podstatě tohoto symbolu a zabíjí jej jako motýla, sevřeného křečovitě v pěsti. mizí zářivý pel křídel, život se vytrácí. Ten tam je smysl Václavovy oběti.

Jakoby o nás psal kanovník vyšehradský závěr svého líčení chlumeckého zjevení svatého Václava: "A mnozí plakali a hořce bědovali neboť ne všem, ale jen hodným toho, bylo dáno ho vidět".

Jan Zahradníček, Svatý Václav (1944)

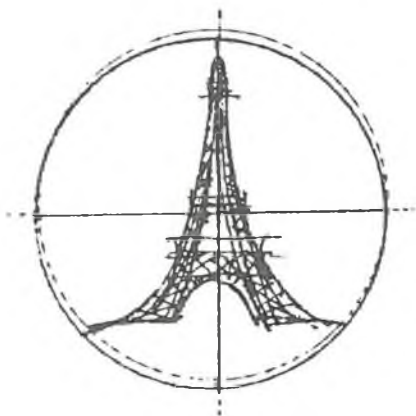
Ale já pravím - nikdy dosti
 nebude lásky a nebude ztřeštěnosti
 našich rukou a nohou a srdcí a čel,
 bychom v svých poblouzněních
 rovnat se mohli více
 bláznovství Krista Pána,
 když on - nebeský ženich
 s ministranta rolničkou šaškovskou,
 s blikavou lucerničkou pospíchá zrána
 podél plotů tou cestou zablácenou
 za duší uřícenou
 zápasem posledním.

On nedbá, on nedbá, že kudy jdou,
 kmitá se úsměv nevěřící,
 pekel jícny
 saze všech pochyb trouší k nim.

A ty podoben jemu - blázen jen laskavý

cestou a necestou přejíždíš úděl své výpravy
 v svítání nelíbezná.
 Ty slavné zvěstování věcí, jež jsou
 a nejsou a budou! Před tebou zní polnice března,
 před tebou praporec května se listnatě třepotá,
 když rok co rok vichrným koním
 popouštíš uzdu smrti a života,
 a oni se vznesou od jihu, od východu,
 kopyty svými jak těsto mísíce vzduch a vodu,
 oheň a hlínu pro chléb nový
 země tvé zdrcené, země vdovy,
 jež čekat tě nepřestala...

Zajímavosti z domova a ze světa

Tajemník ÚV KSČ *Vasil Biľak* prohlásil v československé televizi - podle katolické agentury KNA - že pražská vláda chce dosáhnout jmenování biskupů pro uprázdněná místa v českých a slovenských diecézích. Předpokladem úspěšného jednání s Vatikánem o těchto jmenováních je - podle KNA - kladný vztah kandidátů k československému státu. V. Biľak se při tom obrátil na Vatikán s požadavkem, aby "přestal pod-

porovat tajnou církev v Československu". Poslední jednání v předvečer loňské pouti na Velehradě byla kardinálem Casarolim přerušena, protože konstatoval, že se na nepřijatelném stanovisku československé strany nezměnilo nic, co by umožňovalo konstruktivní jednání. Že by Biľakův projev signalizoval pokrok právě v tomto směru?

Dodejme jen, že Vatikán o žádné tajné církvi nemluví a že jestliže nějaká skutečně tajná církev existuje, pak je její jedinou oporou dnešní režim v Československu. Můžeme se vsadit, že v okamžiku, kdy tento režim zmizí, zmizí také "tajná" církev v zemi! Ostatně - ani v mnohem katoličtějším Polsku, ani v malé církvi většinově protestantské NDR nic takového nevzniklo...

Proces s katolickými laiky, o kterém jsme psali v minulém čísle *Oběžníku* se nakonec v Praze konal a proběhnul nečekaně korektně. To ovšem nezabránilo soudu vynést rozsudky, které dostal jistě naznačeny z patřičných míst a s patřičným důrazem dostatečně dlouho dopředu: *Dr. Vladimír Fučík* dostal 8 měsíců s podmínkou na dva roky, *Adolf Rázek* 6 měsíců na dva roky a katolický kněz v důchodu, otec *Radim Hložánka* byl nakonec z případu vyloučen, protože se nedostavil korunní svdek jeho trestní činnosti. Snad s ním chtějí ve skutečnosti naložit jinak (a tedy přísněji)?

Podrobný dokument o podmínkách v proslulé věznici *Valdice* byl zveřejněn v dokumentaci CHARTY 77. Vyplývá z něj na-

příklad, že vězeňský lékař, sám odsouzený za kriminální trestnou činnost, dává na nachlazení jako lék kapesník a při teplotách do 38°C neuznává nikoho práce neschopným. Je uveden případ vězně Hausky, který přechodil infarkt a byl nakonec zachráněn jen díky pozornosti dozorce, který ohodnotil stav vězně lépe, než lékař dr. Ryjáček.

Při návštěvách rodinných příslušníků - jednou za 10 měsíců - je vězeň převléknut do nového čistého oblečení, které po návštěvě zase ihned odevzdá. Během návštěvy se pocho-pitelně nesmí nic předávat a nesmí dojít dokonce ani ke vzájemnému dotyku s návštěvou, například k políbení s vlastní ženou. Rozhovor musí být veden tak, aby byl přítomnému dozorcí plně srozumitelný. Návštěvník je poučen, že nedodržení tohoto příkazu znamená okamžité ukončení návštěvy.

Na konci dokumentu je uvedena řada jmen vězňů, kteří zde spáchali sebevraždu nebo se o ni pokusili.

Další procesy proti katolickým aktivistům se připravují, například na Moravě v prostředí nedávno objevených katolických samizdatů.

Představený všech cizineckých duchovních služeb v Paříži, P. Claude Frikart, byl 2. září vysvěcen na biskupa. Je to známka starostlivosti o ně ze strany pařížského arcibiskupství i důkaz jejich významu. Ve své funkci a činnosti vedoucího S.I.T.I. bude nadále pokračovat. - Blahopřejeme!

FRANCE CATHOLIQUE byla prvním časopisem, který už 15. srpna vzpomenu l velkým článkem výročí sovětské okupace Československa. Následovaly články ve mnoha dalších předních francouzských tiskovinách.

Režisér *J. Němec* hodlá natočit - zčásti v Paříži - film podle posledního Kunderova románu "Nesnesitelná lehkost bytí" a zahájil už přípravné práce. Můžeme mu jen držet palce, aby se mu podařilo věc dotáhnout do konce hlavně finančně.

Při celonárodní pouti v Ellwangen byl v sobotu 5. července otcem Škarvadou vysvěcen na kněze jáhen K. Janoušek, který bude pracovat v Mnichově, částečně také v tamější české duchovní správě, vedené Msgre Krlem Fořtem. Už předtím, na svatodušní svátky, byl v Římě sv. Otcem vysvěcem na kněze spolu se mnoha jinými náš krajan Jan Bárta, pracující už dva roky v německé duchovní správě ve Stuttgartu.

Podle nepotvrzených zpráv bylo i letos přijato do Litoměřic

přes čtyřicet seminaristů. Znamená to skoro zdvojnásobení původních počtů - za předpokladů, že tato informace bude potvrzena - oproti původnímu počtu asi 25 kandidátů ročně. Rozšíření stávajících prostor semináře se tím stává akutní otázkou; seminaristé jsou už dnes ubytováni způsobem, který znemožňuje prakticky jakoukoliv osobní intelektuální práci.

NOVÉ KNIHY :

SŮL ZEMĚ

BIBLE - přetisk vydání z r. 1984 v Praze; opatřilo biblické dílo ve Stuttgartu

BIBLE PRO DĚTI - výběr biblických textů s velmi vhodnými ilustracemi, vydalo bibl. dílo ve Španělsku

Anne de Vries - katechetická pomůcka, vytisknuto VYPRÁVÍ DĚTEM v Polsku

O NOVÉM ZÁKONĚ - překlad cenné biblické příručky

BIBLICKÝ SLOVNÍK - archeologicko-biblická pomůcka, vydaná kdysi v Praze - velmi omezený počet!

Z knih dalších exilových nakladatelství:

J. Durych, *Rekviem*

J. M. Bocheński, *Cesta k filozofickému myšlení*

L. Dvořák, *Šavle meče*

L. Feierabend, *Soumrak československé demokracie I.*

I. Sviták, *Velký skluz*

J. Mrázek, *Čtyři cesty k Bohu*

J. Hořec, *Špatně rozdané karty*

J. Vladislav, *Samomluvy*

J. Kostohryz, *Melancholie*

Tyto a mnohé další knížky jsou k dostání na adrese

Mission Catholique Tchèque (P. Petr Kolář)
35, rue de Sèvres, 75006 P A R I S

Z naší pošty ...

... žádám, abyste mě přestali zasílat OBĚŽNÍK České Katolické Misie protože

- a) Oběžník jsem nikdy neobjednal a nepředplácel
- b) Z římsko-katolické církve jsem vystoupil před mnoha lety jako mladík
- c) Nesouhlasím též s politickou orientací Oběžníku. Poměry v ČSSR, ač nejsou ideální, nejsou tak špatné, jak Oběžník naznačuje.
- d) Jako starousedlík navštěvuji ČSSR průměrně jednou za dva roky. Měl jsem tedy příležitost pozorovati, že ekonomicky se situace zlepšuje, že v ČSSR jest plná zaměstnanost, která umožňuje mládeži naléztí zaměstnání ihned po opuštění školy a že jest tam obdivuhodný pořádek a ukázněnost obyvatelstva. I starý člověk jako já může bez obavy ve dne v noci choditi po ulicích - což není možno říci o Paříži nebo jiných městech západních zemí.

...

Procestoval jsem celým světem a mohu tedy porovnávat situaci v ČSSR s poměry v celé řadě jiných zemí, včetně těch, kde římsko-katolická církev má převážný vliv. V porovnání s nimi nejsou poměry v ČSSR tak špatné! ...

(podpis)

ČETLI JSME KNIHU

Jan Trefulka, Velká stavba (INDEX 1986)

Teprve nyní začal vnímat ředitelův výklad a to, co slyšel, mu připadalo nanejvýš pozoruhodné. Průšvih to byl, a to velkolepý, nedozírný, prozatím také záhadný a nepochopitelný. Stavba Úval byla zastavena před čtyřmi lety, ale upytlikovalo se to tak potichu, že tento zásadní fakt nedolehl nejen

k mnohým subdodavatelům, ale ani do účtárny podniku, kde bez přestávky, bez ohledu na to, že stavba byla dávno zastavena, neustále propláceli faktury za dodaný materiál. Tisíce metrů cementu, stovky kubických metrů dřeva, tuny železných prutů, kámen, cihly, vápno, betonové skruže, panely i skleněné tabule, všechno bylo takřka v neztenčeném množství dováženo na stavbu, dodací listy podepsány, faktury proplaceny. Přišlo se na to čirou náhodou, jako na všechny velké průšvihy. Bývalý vedoucí plánovacího oddělení si chtěl svědomitě ověřit v sázce o flašku koňaku, kolik ta nedokončená stavba vlastně stála. Měl rád přesnost a když spočítal, že od zastavení stavby bylo prostavěno osmdesát miliónů domácí měny, přišel to diskrétně oznámit řediteli.

"Tož tak," řekl ředitel, "to není žádný administrativní omyl. Podklady jsou řádně vyhotoveny. Buďte sedí v Úvalu podvodník nebo blázen. Nemusím vás snad upozorňovat, že dokud se záležitost neobjasní, nesmí se nikdo, kromě zde shromážděných, dozvědět ani slovo. A potom teprve ne. Jsme v tom všichni, každý trochu. Já ovšem nejvíc, ale vy byste se pěkně svezli se mnou, za to vám ručím."

(je rozhodnuto: Richard Baumann, hrdina knížky, je vyslán diskrétně zjistit, co se v Úvalu děje)

"Já také nejsem kontrolor", řekl Baumann opatrně Rykrovi. "Vzpomněl jsem si jen, jaké to tady bývalo v oněch letech a přišel jsem se podívat, jak to zde vypadá teď. To víte, když je člověk od fochu, tak mu to nedá."

Richardovi připadalo, že odřikává předem naučený dialog. "Vy jste zde vytrvali, vy jediní", dodal.

"Nechali nás zde k postupné likvidaci skladišť. Bohužel je nás příliš málo. Ostatně stavba může být každým dnem opět zahájena, řekl Rykr klidně.

"Takže vy jste stále ještě zaměstnanci stavby?" řekl Richard. "Ale stavba byla zastavena před více než třemi lety."

"Byla zastavena v důsledku intrik, podvodů a sabotáží," prohlásil Rykr s naprostou jistotou. "Ale nebylo řečeno, jak dlouho má likvidace trvat, ani jak se má vlastně likvidovat."

"Rozumím," řekl Richard, "dokud nebylo nařízeno, že má být vyhozena do povětří, je stále ještě naděje."

"Slyšíte?" ožil Rykr a obrátil se na své kumpány. "Slyšíte? To je to, co vám pořád říkám. Ještě to budou jednou moc potřebovat. Taková stavba se nedá jen tak zastavit a zlikvidovat. Tady to jednou je a kdo se opováží rozhodnout defi-

nitivně?"

"Zvláštní," řekl Richard. "Myslel jsem, že zde najdu úplnou poušť - víte, že se mě zde docela líbí? Jste tady jako v Antarktidě, ale ty lesy, ty jsou opravdu - "

"Nasrat na lesy," ozval se basový hlas a Richard se za ním otočil, neboť se skoro styděl před jeho upřímností.

"Když nima projdete jednou za pět let, můžete vykládat, že jsou krásný. Já bych je klidně vyměnil za pěknou rovinu a dobrý autobusový spojení do nejbližší hospody."

Richard přestával rozumět sám sobě. Byl v Úvalu třetí den a začal si pomalu zvykat. Jestliže se prvního rána vzbudil s pocitem, že se dusí a vzduch v místnosti mu skutečně připadal naprosto nedýchateľný, třetího jitra již neměl čas o kvalitě vzduchu uvažovat, neboť se vzbudil až Karlovým řevem.

"Budičééék," hulákal Karel, vymydlený a oblečený, a Rykr chodil od postele k posteli a jemně potřásal rameny spáčů.

"Vy kanci," říkal s citem, "vy byste prospali soudný den." Kanci vstávali s mručením, kašláním a říháním a Lojza si celou cestu na záchod ulevoval.

Když potom vyšli do vlhkého povětří a zamířili k obrovitému betonovému bloku, když se k němu přiblížili natolik, aby mohl rozeznat podrobnosti, zjistil s úžasem, že se na stavbě opravdu pracuje. Vršek šedivé stěny, který se skoro ztrácel v mlze, byl čerstvě zašalovaný, míchačka, jeřáb a vozíky v pohotovosti. Rykr rozdělil úkoly a stavba se rozjela, jako by nebyla nikdy zastavena.

V září a říjnu si připomínáme

- 2. 9. 1986 vedoucí sekretariátu pro cizince při pařížském arcibiskupství, P. Claude Frikart, je v kostele St Sulpice vysvěcen na biskupa
- 3. 9. 1966 zemřel význačný moravský prelát Dr. F. Cinek
- 11. 9. 1971 zemřel v Moskvě N. Chruščov, s jehož jménem je spojen zatím jediný - a velmi nesmělý - pokus o destalinizaci sovětského režimu "shora"
- 16. 9. 1846 poprava v Seulu sv. Kima a jeho 102 společníků, kanonizovaných Janem-Pavlem II. v r. 1984
- 23. 9. 1901 nedožitá pětáosmdesátina nositele Nobelovy ceny, básníka J. Seiferta...
- 28. 9. 1971 zemřel básník Boh. Reynek

- 4.10. 1986 slavnostní bohoslužby na lyonském výstavišti při příležitosti dvousetletého výročí narození Jana-Marie Vianneye, svatého faráře z Arsu. Celebrantem je sv. Otec Jan-Pavel II. Početné vlaky a autobusy zajišťují spojení mezi Lyonem a ostatní Francií
- říjen 1886 založení řádu maristů, kteří působí především na Dálném Východě
- 7.10. 1886 se narodil básník J. Palivec
- 14.10. 1861 se narodil spisovatel A. Mrštík
- 28.10. 1886 byla odhalena v New Yorku, u vjezdu do přístavu, slavná socha Svobody od francouzského sochaře Bartholdiho
- 28.10. 1918 vznik Československé republiky

Z přednášky pana J. Vladislava o některých autorech a jejich knihách, významných pro českou literaturu našeho století (ze 7. června tr)

A konečně tu je ještě jeden důležitý společný moment, kterým se tyto knihy vyznačují. Svým většinou neúmyslným, ale přesto důrazným svědčením udržují při životě národní paměť a identitu, kterou v Československu tak nebezpečně ohrožuje zejména školní výchova, propaganda a cenzura, v jejichž službách stojí i značná část literatury a umění, podporovaná z oficiálních míst. Právě ta se trvale pokouší vymazat z paměti Čechů a Slováků celé epochy dávných i nedávných dějin a celé zástupy jejich významných postav, jež jsou nahrazovány postavami jakési internacionální mytologie, která není ničím jiným, než šovinistickou deformací dějin jisté velmoci.

O důležitosti knihy v tomto zápase o paměť, duši jednotlivce i celé české společnosti svědčí mimo jiné i příznačné téma ničení knih, jež se objevuje v próze nedávných let. Myslím zejména na nejlepší knihu Bohumila Hrabala *Příliš hlučná samota*, která v Čechách nikdy nesměla vyjít v původní podobě, ač byla napsána už kolem r. 1973; ale obdobné téma najdeme i v povídkách, které básník Ladislav Dvořák shrnul do souboru *Šavle a meče*. Ani tento soubor nesměl dosud vyjít v Čechách tiskem a koluje pouze v opisech, případně v zahraničním vydání, které připravilo londýnské nakladatelství Rozmluvy. Povídka, v níž jde o toto příznačné téma moderní doby

a zejména některých totalitních režimů, o téma ničení knih, se jmenuje *Jak hromada pobitých ptáků*; těmi pobitými ptáky se myslí knihy s polámanými hřbety a vyrvanými vnitřnostmi, tak jak je bezejmenní kati v podzemí antikvariátů připravují do stoupy ...

Hrabal ani Dvořák rozhodně nepíšíou alegorické prózy, naopak, přesto však jejich příběhy nelze nečíst jako alegorii osudu české kultury a českého myšlení v posledních dobách. Na jejich hrozící zkáze má nepochybně hlavní podíl záměrná politika režimu, který je u nás u moci; ale bylo by velkou chybou nevidět, že část viny je také na samé české společnosti, na všech těch, kteří se nejen trpně, ale dokonce s horlivostí podřizují zákonům spotřební společnosti a o kulturu stojí tak málo. Dokladem toho je nepochybný fakt, že tam, kde mají lidé svobodnou volbu mezi knihou a něčím jiným, zhusta si knihy ani nevšimnou. Doma, protože tam je i kniha nedostatkovým zbožím, a často také jakousi nahrázkou za něco jiného, nedostupnějšího, jen si to přiznejme, jsou lidé ochotni stát na některé knihy, například Hrabalovy, třeba i hodinové fronty; a přitom jde často o knihy sice dobré, ale okleštěné cenzurou, jako v případě připomenutého B. Hrabala, ale také u vzpomínek Jaroslava Seiferta a jinde. Zato v exilu, kde tyto knihy vycházejí bez jakýchkoli cenzurních zásahů, to znamená úplně, a kde si lze koupit i knihy, které u nás vůbec vyjít nemohly, v exilu čeští čtenáři nedovedou rozebrat často ani dvoutisícový náklad, třebaže jde právě o Seiferta nebo o Hrabala, o jiných autorech ani nemluvě. Je to pozoruhodné svědectví o poměru české společnosti k vlastní svobodné kultuře, k vlastní svobodné literatuře a svobodnému myšlení. Co lidé si doma nařiká na nepsobodu i v takových drobnostech, že nemohou číst, co by chtěli. A když pak v cizině tu oplakávanou svobodu mají a mohou si koupit a přečíst, co chtějí, najednou o ni v praxi nestojí.

Když o těchto věcech uvažuju, a bohužel jsem nucen o nich uvažovat znovu a znovu, říkám si, zda si česká společnost svoji kulturu vůbec zaslouhuje. Nároky si na ni dělá, často velmi hlasitě, když ví, že to nic nestojí, pyšná na svou vlastní kulturní minulost dovede být taky, ale že tato minulost byla kdysi přítomností a že k této přítomnosti má jisté povinnosti, na to znovu a znovu zapomíná.

KDY JSTE SI NAPOSLED KOUPI(A) ČESKOU KNÍŽKU...?

Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským programem v sále č. 5 (přízemí domu)

Na září a říjen jsme připravili

20. září - Na zahájení roku se sejdeme v našem sále k malému aperitivu
4. října - Otec Kolář promítne další vydání videomagazínu se snímky o Maďarsku, o svatbě ve Velké Británii a zajímavostech ze života Čechů v cizině
18. října - Plánujeme větší setkání jehož přesný program zatím nemohl být stanoven

PŘIPOMÍNÁME VÁM NAŠE ZMĚNĚNÉ TELEFONNÍ ČÍSLO:

1/45-44-58-91 (ozve se vám "CENTRE SEVRES")

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de le région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15,- FF

Editeur responsable: P. Petr K o l á ř SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 201 38 63 M Paris